

Két szerelmes szonett

[Látó, 2012. február]

1.

Megnéztelek a fészbukon, cicus,
és ez most nem vicces egyáltalán,
sokáig nézegettelek bután,
szomorkás lettem és nosztalgikus.

Szép vagy most is, feszes és csupa ín;
tudom, sanyargatod magad keményen,
fűrészport eszel, mert te nem a térben
nyomulsz, hanem ahol pezseg a dopamin.

De nem is az evés most itt a lényeg,
hanem fogalmam sincs, hogy mi a fasz;
gondolom, az, ami egyforma – érted.

Közös, de nem tudjuk, hogy pont mi az;
a hőroikus lelkek összeérnek,
szóval találkozunk mi még, szevasz.

2.

Kedvesem, látod, bejelöltelek,
de nem, mert baszni akarok, hanem mert,
mert még itt sem bírom ki nélküled,
mert kirúgtál, de nem tetszik a rendszer.

Elhagytál, mint Merteuil Valmont vikomtot,
jelölj vissza, cicus, itt az idő,
baszki, a hátadból szíjat hasítok,
elhagytál, mint csíkot a repülő.

És baszki, most nem én kerestelek meg,
hanem csak úgy elém lökött a fészbúk,
és itt tart, már négy napja nézegetlek,

hát a picsába, vigyen már odébb,
kezitcsókolom a szoftver kezét,
szeretlek, drága, mint disznó a vályút.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Horváth Viktor

Látó Szépirodalmi Folyóirat